

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obvinenému **Ing. F. S.** pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 20. novembra 2013 v Bratislave dovolanie obvineného Ing. F. S. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. P. V., advokáta so sídlom na V. v B. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. júla 2012 sp. zn. 4 To 32/2012 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. F. S. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 29. apríla 2011 sp. zn. 2 T 24/2010 bol obvinený Ing. F. S. uznaný za vinného z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na tom skutkovom základe, že

ako súdny exekútor v rámci exekučného konania č. Ex 78/03 vykonávaného Exekútorským úradom Ing. F. S. so sídlom v B., H. ul. č. X. na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 29.X...1998 pod číslom konania 28C 68/98 ako vykonateľného exekučného titulu vo veci oprávneného G. K., nar. X..X..X. voči povinnému F., s.r.o., K. č. X., B.,

IČO: X., vydal Exekučný príkaz č. Ex 78/03 zo dňa 17.03.2004 adresovaný V. Ú. B., a.s., M. N. č. L., B., ktorým dal príkaz na vymoženie pohľadávky opraveného G. K. z bankového účtu S. P., a.s. v sume 6.000.000,- Sk s príslušenstvom, hoci mal vedomosť o tom, že S. P., a.s. nebola účastníkom pôvodného konania skončeného súdnym zmiernom, nebola označená za povinného v poverení na vykonanie exekúcie a nevzťahovala sa na ňu povinnosť nahradiť škodu vzniknutú spoločnosti F., s.r.o. v súvislosti s úhradou jej záväzku voči oprávnenému G. K., pričom na základe uvedeného pokynu na vymoženie pohľadávky bola dňa 23.03.2004 V. Ú. B., a.s. zrealizovaná bezhotovostná transakcia, ktorou boli z bankového účtu S. P., a.s. číslo 139904012/0200 odčerpané finančné prostriedky v celkovej sume 7.220,500,- Sk, čím ako súdny exekútor konal v rozpore s ustanovením §§ 37 a 41 Exekučného poriadku a S. P., a.s., pobočka B., Z. č. X. spôsobil škodu v celkovej sume 7.220,500,- Sk (239.676,69,- €).

Za to bol obvinenému Ing. F. S. podľa § 158 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2 a § 39 ods. 1 uvedeného Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. a/ tohto Trestného zákona zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny (ústavu s minimálnym stupňom stráženia).

Podľa § 35 ods. 2 uvedeného Trestného zákona okresný súd súčasne zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6 T 113/2008 z 19. februára 2010 i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obvinenému uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenej strane S. P. a.s., pobočke v B. v sume 239.676,69 Eur, ale aj spoločnosti P., spol. s r.o. v B. vo výške 17.695,48 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený Ing. F. S. odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. júla 2012 sp. zn. 4 To 32/2012 podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Obvinený Ing. F. S. prostredníctvom obhajcu JUDr. P. V. podal proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave dovolanie, ktoré oprel o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. s tým, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v dovolaní uviedol, že podľa súdov prvého i druhého stupňa tým, že dal príkaz na vymoženie pohľadávky oprávneného G. K. z bankového účtu S. P., jednoznačne porušil ustanovenia Exekučného poriadku. Podľa súdov, pokiaľ sa domnieval, že S. P. má v takomto charaktere konania plniť za povinného, mal postupovať spôsobom uvedeným v § 37 ods. 3, resp. ods. 4 Exekučného poriadku, čo však neurobil a že z dikcie ustanovenia § 37 ods. 1 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že účastníkmi konania sú oprávnený a povinný a iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva Exekučný poriadok a z týchto ustanovení nemožno vyvodit', že by na základe prechodu práv a povinností zo zákona mohla byť vedená exekúcia proti inému subjektu, ako je uvedený v poverení na vykonanie exekúcie.

Obvinený tieto závery namietal poukázaním na základnú zásadu trestného konania, že trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, pričom ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov a ustanovenie § 37 zákona č. 233/1995 Z. z. zo 14. septembra 1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) sa viackrát novelizovalo, pričom zákonom č. 341/2005 Z. z. z 24. júna 2005, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok) sa zmenilo aj ustanovenie § 37 zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučného poriadku). Súčasne nepriama novela určila, že konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005. Podľa v tom čase platnej právnej úpravy (§ 37 ods. 3 Exekučného poriadku) „Protí inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu“.

Podľa obvineného teda nie je pravdou tvrdenie súdu prvého i druhého stupňa, že žiadnym právnym výkladom nemožno vyvodit', že by na základe prechodu práv

a povinností zo zákona mohla byť vedená exekúcia proti inému subjektu, ako je uvedený v poverení na vykonanie exekúcie.

Obvinený tvrdil, že jeho postup v tom čase plne korešpondoval s vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 280/1993 Z. z. z 20. októbra 1993, ktorou sa ustanovujú bližšie podmienky a sadzby poistného zákonného poistenia zamestnávateľa pre prípad zodpovednosti za škodu pri pracovnom úraze alebo chorobe z povolania. Podľa uvedenej vyhlášky, jej § 2 ods. 1, „Poistený má právo, aby P. za neho nahradila v rozsahu a vo výške podľa osobitných predpisov poškodeným uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví spôsobenej a) pracovným úrazom, ku ktorému došlo počas trvania poistenia, alebo b) chorobou z povolania, ktorá bola prvýkrát preukázaná počas poistenia.“

Obvinený považuje tvrdenie súdov, že „obhajobný odkaz obvineného na § 2 ods. 1 vyhlášky MF SR č. 280/1993 Z. z. nie je preukázaním prechodu povinnosti na iný subjekt ako predpokladá spomenuté ustanovenie § 37 ods. 2, 4 Exekučného poriadku“ za tvrdenie, ktoré vychádza z teraz platnej úpravy, ktorá nebola v tom čase, keď sa skutok stal, účinná.

Obvinený poukázal aj na stanovisko Slovenskej komory exekútorov, ktorá vyslovila názor, že v danom prípade povinnosť plniť prešla na P. priamo zo zákona, keď pri aplikácii ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku možno usudzovať, že uvedená povinnosť prešla zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu pri pracovnom úraze alebo chorobe z povolania (podľa ust. § 205 Zákonníka práce).

Z toho obvinený vyvodil, že vykonanie exekúcie nebolo v rozpore so zákonom a v dôsledku nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia je napadnuté rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a tým je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Preto obvinený navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie, zrušiť výrok o vine rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 T 24/2010 z 29. apríla 2011 a zrušiť aj celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. V doplnku dovolania navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na predpokladanú úspešnosť v konaní o dovolaní, v zmysle § 380 ods. 4 Tr. por. okamžite mu prerušil výkon trestu odňatia slobody.

Pri preskúvaní dovolania obvineného najvyšší súd nezistil dôvod na postup podľa § 380 ods. 4 Tr. por., ako to obvinený navrhoval.

K podanému dovolaniu sa vyjadril okresný prokurátor v Bratislave I. Vo vyjadrení uviedol, že napriek nesprávnej citácii ustanovenia § 37 Exekučného poriadku, ktoré bolo v čase činu čiastočne odlišné od neskoršej úpravy v znení zákona č. 341/2005 Z. z. účinnej od 1. septembra 2005, táto nemá zásadný vplyv na správnosť rozhodnutia súdov vo veci samej.

Prokurátor poukázal na úvahy druhostupňového súdu popísané na stranách 6 a 7 odôvodnenia napadnutého uznesenia, z ktorých vyplýva, že samotný § 2 ods. 1 vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 280/1993 Z. z. nie je preukázaním prechodu povinnosti na iný subjekt, ako to predpokladá § 37 ods. 3 a ods. 4 Exekučného poriadku. Ide totiž o prechod poistných vzťahov a nie o prechod jedného povinnosťného subjektu na iný povinnosťný subjekt neoznačený v poverení.

Za nie menej významný považuje prokurátor fakt, že znenie ustanovenia § 37 ods. 3 v spojení s odsekom 4 Exekučného poriadku, platné ako pred, tak aj po 1. septembri 2005, má na mysli prechod práv a povinností, ku ktorým dochádza po vydaní exekučného titulu. Toto ustanovenie nie je použiteľné pre prevod a prechod práv a povinností, ku ktorým došlo pred vydaním exekučného titulu, pretože tento prevod a prechod sa mal prejaviť už v procesnom nástupníctve a v správnom riešení vecnej legitímácie v základnom (sporovom) konaní. Pochybenie v základnom konaní spočívajúce v tom, že nebol rešpektovaný prechod práv a povinností, nemožno naprávať v exekučnom konaní prostredníctvom zmeny alebo zámény účastníkov konania.

Prokurátor upriamil pozornosť na to, že v danom prípade bol exekučným titulom rozsudok Okresného súdu Bratislava III spisovej značky 28 C 68/98 z 29. mája 1998 a ak obvinený na svoju obhajobu počas celého trestného konania uvádzal, že prostriedky z účtu S. P. exekvoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 1 vyhlášky č. 280/1993 Z. z. z 20. októbra 1993 (ktorá nadobudla účinnosť 1. decembra 1993), potom ak mala byť v danej veci S. P. povinným subjektom, malo sa tak stať už v pôvodnom konaní, pretože v čase, kedy sa stal exekučný titul právoplatným, bolo znenie § 2 ods. 1 vyhlášky,

na ktoré sa obvinený odvoláva, platné a účinné, a teda malo byť i aplikované. Vzhľadom na to, že sa tak nestalo, konajúci exekútor nemohol a nesmel túto situáciu riešiť tým, že bez ďalšieho zmenil účastníkov konania a exekvoval prostriedky z účtu poškodenej S. P.. Na také konanie exekútor nebol oprávnený, bez ohľadu na rozdiel v znení ustanovenia § 37 Exekučného poriadku, tak ako bolo účinné pred a po 1. septembri 2005.

Z uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. F. S. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného Ing. F. S. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Dovolacie námietky obvineného sú neopodstatnené. Skutok, ktorého podstatu, tak ako bol ustálený súdmi prvého a druhého stupňa, nemožno meniť a ten zahŕňa aj subjektívnu stránku trestného činu, bol aj správne právne kvalifikovaný ako uvedený trestný čin zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. Nedošlo k žiadnemu porušeniu iného hmotnoprávneho ustanovenia právneho predpisu, ktorý mal na mysli obvinený.

V žiadnom prípade ustanovenie § 37 ods. 3 Exekučného poriadku (zák. č. 233/1995 Z. z.), v znení pred i po jeho novele zákonom č. 341/2005 Z. z. nemohlo pripúšťať a ani nepripúšťalo situáciu, že by za účastníka základného sporového konania, pri ktorom došlo k uzavretiu zmluvy o základe a výške náhrady škody, plnil iný subjekt, ktorý nebol účastníkom takého konania ani v pozícii vedľajšieho účastníka, ktorý by nemal možnosť vyjadriť sa ani k základu a ani k výške plnenia za iný subjekt a ktorý nebol za povinného označený ani v exekučnom konaní a nemal možnosť sa vyjadriť k základu a najmä výške plnenia za iný subjekt. Bolo by to v rozpore s ústavným princípom právnej rovnosti subjektov v súdnom konaní na strane povinného oproti oprávnenému a možnosti primeranej právnej ochrany subjektu, ktorému sa má ukladať povinnosť niečo plniť.

Povinnosť plniť môže prejsť z povinného na P. na základe zákona, ale základ tejto povinnosti a jej rozsah musí mať možnosť P. namietať už v samotnom sporovom konaní ako vedľajší účastník.

Možno súhlasiť s názorom prokurátora uvedeným vo vyjadrení k dovolaniu, že znenie ustanovenia § 37 ods. 3, v spojení s ods. 4 Exekučného poriadku v znení pred i po 1. septembri 2005 má na mysli prevod a prechod práv a povinností, ku ktorým dochádza po vydaní exekučného titulu a tento prechod povinností sa mal prejaviť v správnom riešení vecnej legitímácie v základnom (sporovom) konaní.

Pokiaľ exekučný titul na strane povinného znel na spoločnosť F., s. r. o, bez zmeny účastníka na strane povinného v rozhodnutí príslušného súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, resp. bez vydania uznesenia súdu o pripustení zmeny účastníka exekučného konania, nemohol exekútor vydať príkaz na exekúciu voči inému subjektu, v danom prípade voči S. P.. Súdny správne argumentovali tým, že sa tak nemohlo stať bez ďalšieho len poukázaním exekútora na ustanovenie § 2 ods. 1 písm. a/ v tom čase platnej vyhlášky MF SR č. 280/1993 Z. z.

Správna je aj argumentácia prokurátora vo vyjadrení k dovolaniu, že pokiaľ by na základe uvedeného ustanovenia citovanej vyhlášky mala byť S. P. povinným subjektom, malo sa tak stať už v základnom konaní a v žiadnom prípade nemohol a nesmel exekútor sám zmeniť účastníkov exekučného konania a exekvovať účet iného subjektu, než toho, ktorý je v exekučnom titule označený ako povinný a dodať treba, že pokiaľ nedošlo ani k pripusteniu zmeny účastníka exekučného konania na strane povinného príslušným súdom na základe návrhu oprávneného. V opačnom prípade ide o svojvôľu exekútora.

Správne sa poukazuje v rozhodnutiach súdov i vyjadrení prokurátora, že na základe § 2 ods. 1 písm. a/ citovanej vyhlášky ide o prechod poisťných vzťahov, nie o preukázanie prechodu konkrétnej povinnosti z jedného povinnostného subjektu na iný subjekt povinného v konkrétnej individuálnej veci. Obvinený sám zmenil účastníka exekučného konania a vykonávanie jeho právomoci ako verejného činiteľa bolo v rozpore so zákonom.

Obidva sudy dostatočne vyjadrili subjektívnu stránku žalovaného trestného činu spočívajúcu v eventuálnom úmysle, ktorá je súčasťou skutkových zistení a v tomto zmysle nemožno na veci v dovolacom konaní nič meniť. Vyrovnali sa so stanoviskom Slovenskej komory exekútorov a rozobrali všetky zákonné znaky skutkovej podstaty predmetného trestného činu a s ich závermi sa najvyšší súd stotožňuje, lebo žalovaný skutok bolo možné posúdiť ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa tak, ako je špecifikovaný v rozsudku súdu prvého stupňa.

Z uvedeného vyplýva, že nie sú dané dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., a preto bolo dovolanie obvineného Ing. F. S. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietnuté.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 20. novembra 2013

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: G. Protušová